

Casus mevrouw van Vliet

Mevrouw van Vliet

Mevrouw van Vliet, 77 jaar, weduwe, geen familie die voor haar zorgt. Ze woont zelfstandig, samen met een hond en een poes. Met haar hond(je) in haar armen, zegt ze: "Ik heb hem gered van een jongen die er helemaal niet goed voor zorgde." Vier jaar geleden is Alzheimer gediagnosticeerd. Bij een vraag over haar vergeetachtigheid, wimpelt ze het lachend weg: "Ach, wat maakt dat nou uit, dat heeft iedereen wel eens, toch?" En bij een vraag over de hulp die langskomt, moppert ze: "Mensen denken als je soms wat vergeet, dat je niks meer zelf kan ... nou ik kan alles gewoon nog zelf, hoor." Mevrouw van Vliet houdt van gezelligheid en niet van klagen en zeuren. Ze heeft het best naar haar zin, ze geeft voor haar kwaliteit van leven een acht of negen.

Haar mantelzorger is een mentor, een vrouw van 65 jaar. Drie jaar geleden is zij vanuit de Stichting Mentorschap aan haar toegewezen. Drie keer per week gaat zij anderhalf uur langs. Ze hanteert een vaste structuur en moedigt mevrouw van Vliet aan zelf dingen te doen. Ze brengt haar naar de kapper, ze kopen samen kleding, doen samen de post, maken een boodschappenlijstje, praten en lachen over het verleden en maken een wandelingetje. Het is iemand met wie mevrouw van Vliet goed kan opschieten.

Sinds een jaar komt zorgcoördinator Hannah van de thuiszorg. Ze vindt haar cliënt een complexe vrouw. De ene keer is ze vrolijk en de andere keer opstandig. Is het misschien angst of wil ze met rust gelaten worden? Het is de bedoeling dat de thuiszorg twee keer week helpt bij het douchen en ook huishoudelijke zorg biedt. Maar mevrouw van Vliet stuurt de thuiszorgmedewerkers naar huis en zegt dat ze het zelf wel kan. De zorgcoördinator ervaart een dilemma: je kunt iemand geen douche opdringen, maar je kan iemand ook niet laten vervuilen. De mentor heeft kritiek op de thuiszorg, omdat de afgesproken zorg niet gegeven wordt.